

відбуваються з обмеженою аудиторією. Тому доцільніше спрямовувати свою ціннісну пропозицію до потенційних працівників – формувати бренд роботодавця. У світі, для якого характерне дедалі більше посилення подібності всього без винятку, бренди представляють одну із нечисленних можливостей сформувати відмінність. Бренд організації стає елементом її інтелектуального капіталу.

Бренд роботодавця є дзеркальним відображенням позиціонування компанії на ринку, зокрема й кадровому, який відображає стратегію керівництва відносно персоналу. HR-бренд також може відігравати особливу роль, якщо бренд компанії маловідомий чи відомий у вузьких колах. Створити бренд на ринку праці вдається не лише тим компаніям, котрі працюють на споживчому ринку, також це досить актуально для консалтингових та аутсорсингових компаній.

Створення привабливого іміджу компанії роботодавця – це комплексна та тривала робота, котра потребує значних інвестицій, причому дані інвестиції довгострокові. Результат від них настане не в один день, оскільки HR-бренд – це не товар, який можна зразу придбати. Від впровадження та роботи над брендом роботодавця організація підвищує якість персоналу, знижує плинність кадрів та формує високу лояльність працівників. Компанія отримує пропозиції кращих кандидатів на ринку праці. Створення і просування бренду роботодавця – це вагомий внесок у формування загального бренду компанії. Цим підіймається вартість людських ресурсів та цим самим підвищується капіталізація компанії.

Література

1. Backhaus K. Conceptualizing and Researching Employer Branding / K. Backhaus, S. Tikoo // Career Development International. – 2004. – Vol. 9, № 5. – Pp. 501-517.
2. Businesses losing customers. [Electronic resource]. – Mode of access http://www.shl.com/AboutSHL/Pressreleas/Pages/Businesses_losing_customers_20100608.aspx
3. HR-бренд: как исправить недостатки?. [Электронный ресурс]. – Доступный с <http://planetahr.ru/publication/3121/24/97>
4. Kuchеров, D. (2012). HRD practices and talent management in the companies with the employer brand / D. Kuchеров & E. Zavyalova // European Journal of Training and Development, 36, 86-104.
5. Бруковская О. HR-бренд. 5 шагов к успеху вашей компании / О. Бруковская, Н. Осовицкая. – СПб.: Изд-во "Питер", 2011. – 272 с.
6. Названо найбільш шанованих роботодавців України. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://hh.ua/news/3300>

Васьків Р.И. Место бренда работодателя в общем брендинге компании

Исследована взаимосвязь между брендом работодателя и общим брендом организации, приведены результаты анализа влияния репутации организации и потребительской удовлетворенности на бренд работодателя. Проведен анализ приоритетности развития бренда работодателя или корпоративного бренда для различных отраслей экономики на основании сравнительного анализа компаний, обладающих брендом работодателя со средним значением показателей компаний, не занимающихся HR-брендингом по отраслям экономики, по таким показателям, как: текучесть кадров, средняя доля расходов на персонал в общих расходах компании и отношение годового бюджета на обучение персонала и годового фонда оплаты труда в компании. Приведены преимущества создания и продвижения бренда работодателя в условиях высококонкурентного рынка труда.

Ключевые слова: бренд, бренд работодателя (HR-бренд), HR, маркетинг, имидж компании, репутация работодателя, рынок труда.

Vaskiv R.I. The Place of the Employer Brand in a General Branding of a Company

The relationship of employer's brand and the general brand of organization is examined. The impact on the reputation and consumer satisfaction of the employer brand is analyzed. The analysis of the priority of employer branding development or corporative brand for different industries is made based on the comparative analysis of companies that own the employer brand with the an average performance of companies' index that are not involved in HR-branding on the branches of economics by such indicators as turnover, the average part of spending on staff in the total costs of companies and the company regarding the annual budget for staff training and annual wage bill of the company. The benefits of creating and promoting employer brand is given.

Keywords: brand, employer brand, HR, marketing, company image, employer reputation, labour market.

УДК 330.101.54

Доц. І.М. Васківч, канд. екон. наук;

доц. М.М. Баран, канд. фіз.-мат. наук – НУ "Львівська політехніка";

доц. Г.А. Лех, канд. екон. наук – НЛТУ України, м. Львів

ОРГАНІЗАЦІЙНІ МОМЕНТИ ДОКУМЕНТАЛЬНИХ ПОДАТКОВИХ ПЕРЕВІРОК

В умовах проблематичності формування достатньої податкової складової доходів бюджету та необхідності скорочення рівня тіньової економіки особливої уваги заслуговує здійснення контролюючими органами заходів щодо підвищення ефективності податкового контролю за здійснюваними платниками податків всього масиву господарських операцій. Ці питання є досить складними, а тому є предметом дискусій та всебічного аналізу науковців та практиків. Така дискусія ведеться щодо теоретичних засад побудови ефективної податкової системи, а також безпосередньо практичних заходів, пов'язаних із організацією та проведенням документальних податкових перевірок, ефективне впровадження яких дасть змогу підвищити результативність адміністрування податків в Україні.

Ключові слова: перевірка, податкові перевірки, електронна перевірка, податковий аудитор, контролюючий орган, контрольно-перевірочна робота.

Постановка проблеми. У процесі здійснення перевірок господарської діяльності суб'єкта господарювання виникає багато загальних питань, розумітися на яких повинен будь-який платник податків. Це той базис, що допоможе захистити його законні права та інтереси на першому етапі спілкування з органом, який проводить перевірку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні та практичні основи, організацію проведення перевірок та оформлення результатів їх проведення досліджено у працях вітчизняних науковців: І.В. Алексєєва, Є.І. Бойка, О.Є. Кузьміна, А.І. Крисоватого, Ю.Б. Іванова, Й.М. Петровича, А.М. Поддєрьогіна, А.М. Соколовської, В.М. Мельника та ін. Проте кардинальне реформування податкового законодавства України, що відбулося з прийняттям Податкового кодексу, призвело до того, що певною мірою їх роботи втратили свою новизну, тоді як практика їх застосування потребує постійного комплексного наукового вивчення, а отже, аналіз видів перевірок, що встановлюються Податковим кодексом України та передумови і організація їх проведення набуває особливої актуальності.

Мета та завдання дослідження. Завданням Податкового кодексу України було систематизувати всі визначення податкових перевірок, що містилися в законах і підзаконних актах, упорядкувати їх, застосувавши досвід визначення видів податкових перевірок та удосконалити з метою оптимізації податкової системи з урахуванням багатого позитивного досвіду, набутого у практиці нормотворчості і досягнення правової науки. Відповідно мета та завдання цієї роботи полягає в тому, щоб розкрити окремі моменти, пов'язані з проведенням податкових перевірок. Вони передусім стосуються особливостей проведення перевірок, повноважень перевіряючих, а також прав тих, кого перевіряють та результатів їх оформлення.

Виклад основного матеріалу. Однією з форм державного контролю за господарською діяльністю суб'єктів підприємництва є перевірка дотримання ними вимог податкового й валютного законодавства. Контроль у цій сфері здійснюється спеціально уповноваженим на це державним органом – Державною податковою службою України (далі ДПС).

Податкова перевірка як форма податкового контролю – це діяльність податкових та інших контролюючих органів у межах визначеної компетенції з метою встановлення правильності обчислення та сплати податків і зборів (обов'язкових платежів). Залежно від видів податкового контролю зміст її охоплює, поперше, дослідження документів податкового обліку і звітності, в яких відображаються результати фінансово-господарської діяльності платників податків протягом звітного періоду, а по-друге, обстеження приміщень, що використовуються для одержання доходів або пов'язані з утриманням об'єктів оподаткування. Податковим кодексом України (далі ПКУ) органи ДПС мають право проводити камеральні, документальні (планові або позапланові; виїзні або невиїзні) та фактичні перевірки. З 2014 р. ПКУ запроваджується механізм проведення електронних перевірок платників податків, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності [1, 3].

Будь-яка перевірка для підприємства, навіть якщо воно намагається здійснювати підприємницьку діяльність без порушення чинного законодавства, дуже напружений процес. Зустріч із податковим інспектором мало кому приносить радість, хоча підприємці й знають, що податкові перевірки в їх житті неминучі. Оскільки від цих зустрічей нікуди не подітися – краще бути до них готовими. А для цього треба знати про загальні правила проведення перевірок, а також про можливі помилки податкових аудиторів.

Податковий аудитор – це посадова особа контролюючого органу, уповноважена ним на проведення податкового аудиту (перевірки). Для досягнення мети податкового аудиту податковий аудитор зобов'язаний виконувати подвійну функцію: безпосередньо податкового аудитора та консультанта з оподаткування. Зрозуміло, що між цими двома функціями може бути деяке протиріччя: податкові аудиторі прагнуть досягнути найкращих результатів для себе та контролюючого органу. Водночас, виявлення помилок і донарахування платежів та застосування санкцій не є самоціллю проведення податкового аудиту. Не менш важливе значення для профілактики порушень чинного законодавства, а значить і забезпечення податкових надходжень у повному обсязі, має і консуль-

таційна робота аудитора, надання рекомендацій щодо виправлення помилок і покращення роботи у фінансово-господарській сфері платника податків, контроль за виконанням раніше наданих рекомендацій та усуненням помилок.

Сьогодні актуальним є питання зменшення втручання контролюючих органів у діяльність платників податків. Тому в останні роки держава приділяє багато уваги регулюванню процесів проведення податкового аудиту, конкретизації процедур його проведення, прав та обов'язків як контролюючих органів, так і платників податків. Загальні питання контрольно-перевірочної роботи Законом України "Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами" визначили чітке поняття контролюючого органу [2].

Контролюючий орган – це державний орган, який у межах своєї компетенції, визначеної законодавством, здійснює контроль за своєчасністю, достовірністю, повнотою нарахування податків і зборів (обов'язкових платежів) та погашенням податкових зобов'язань чи податкового боргу. Вичерпний перелік контролюючих органів визначається ст. 2 цього Закону. Так, до контролюючих органів належать:

- податкові органи – стосовно податків і зборів (обов'язкових платежів), які справляються до бюджетів та державних цільових фондів, крім тих, що належать до компетенції митних органів;
- установи Пенсійного фонду України – стосовно внесків до Пенсійного фонду України;
- установи Фонду соціального страхування України – стосовно внесків до Фонду соціального страхування України;
- митні органи – стосовно ввізного та вивізного мита, акцизного збирання, податку на додану вартість інших податків і зборів (обов'язкових платежів), які відповідно до законів справляються при ввезенні (пересиланні) товарів і предметів на митну територію України або вивезенні (пересиланні) товарів і предметів з митної території України.

Ця ж стаття встановлює компетенцію контролюючих органів, що мають право здійснювати перевірки своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати лише стосовно тих податків і зборів (обов'язкових платежів), які віднесені до їх компетенції. Порядок контролю з боку митних органів за сплатою платниками податків на додану вартість та акцизного збирання встановлюється спільним рішенням центрального податкового органу та центрального митного органу. Інші державні органи не мають права проводити перевірки своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), у тому числі за запитами правоохоронних органів [2].

Разом з тим, ст. 5 Указу Президента України "Про деякі заходи з дерегулювання підприємницької діяльності" до контролюючих органів, які мають право проводити планові та позапланові виїзні перевірки фінансово-господарської діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, віднесені органи державного казначейства й органи державної контрольно-ревізійної служби. Межа компетенції цих органів – проведення перевірок стосовно бюджетних позик, позик і кредитів, гарантованих коштами бюджетів, цільового використання дотацій та субсидій, інших бюджетних асигнувань, коштів позабюджетних фондів, а та-

кож належного виконання державних контрактів, проавансованих за рахунок бюджетних коштів.

Відповідно до вимог ПКУ та Закону України "Про державну податкову службу в Україні" для застосування органами ДПС при організації документальних перевірок платників податків з питань дотримання податкового, валютного та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на органи ДПС, а також фактичних перевірок щодо дотримання порядку здійснення платниками податків розрахункових операцій, ведення касових операцій, наявності ліцензій, патентів, свідоцтв, у тому числі свідоцтв про державну реєстрацію, дотримання роботодавцем законодавства щодо укладення трудового договору, оформлення трудових відносин з працівниками (найманими особами), розроблено Методичні рекомендації щодо порядку організації та проведення перевірок платників податків [4].

Схематично принцип організації контрольно-перевірочної роботи можна представити у такому вигляді:

I. Підготовка контрольно-перевірочного процесу:

- відбір платника податків для перевірки;
- планування перевірки;
- організаційні заходи з підготовки перевірки;
- до перевірочний аналіз нагромадженої інформації про платника податків;
- підготовка програми перевірки;
- повідомлення платника податків про перевірку;
- формування контрольно-перевірочної бригади;
- оформлення посвідчень на право перевірки;
- повідомлення про початок перевірки інших контролюючих органів, що беруть у ній участь.

II. Виконання контрольно-перевірочних дій:

- пред'явлення повноважень платнику податків;
- вирішення організаційних питань із платником щодо перевірки;
- застосування заходів впливу на платника податків у разі протидії щодо проведення перевірки;
- вивчення документів, операцій та записів в облікових регістрах і звітності;
- надання вказівок про відновлення обліку у платника податків;
- проведення перевірочних дій (інвентаризації, контрольних обмірів тощо);
- проведення зустрічних перевірок, звірок;
- направлення запитів;
- вивчення та аналіз виявлених порушень;
- надання інформації податковій міліції для оперативного супроводження;
- відбір пояснень посадових осіб;
- передача матеріалів для продовження перевірки податковій міліції;
- вилучення документів.

III. Узагальнення та реалізація результатів перевірки:

- прийомка актів та довідок від членів контрольно-перевірочної бригади;
- опрацювання результатів зустрічних перевірок;
- групування виявлених порушень;
- узагальнення та оформлення результатів перевірки;
- ознайомлення посадових осіб платника податків з актом перевірки; розгляд спірних питань;

- прийняття рішення за результатами перевірки;
- процесуальне оформлення рішень;
- розгляд апеляції платника податків на прийняте рішення;
- проведення повторної чи додаткової перевірки;
- направлення матеріалів до інших контролюючих органів, органів влади чи правоохоронних органів відповідно до їх компетенції;
- забезпечення надходжень до бюджетів донарахованих платежів;
- надання даних для складання внутрішньої звітності щодо проведеної роботи.

Підприємствам, установам і організаціям усіх форм власності рекомендовано ведення журналів їх відвідання та їх структурних підрозділів представниками контролюючих органів з обов'язковим зазначенням строків і мети відвідування, посади та прізвища представника, який обов'язково ставить свій підпис у цьому журналі. Відмова представника контролюючого органу від підпису в журналі є підставою для недопущення його до проведення перевірки. Про факт цієї відмови суб'єкт підприємницької діяльності повідомляє письмово у триденний строк контролюючому органу, у якому працює такий представник.

Форма та порядок ведення журналу затверджені наказом Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва від 10.08.1998 р., № 18, що зареєстрований у Міністерстві юстиції України 01.10.1998 р. за № 619/3059. Так, згідно з порядком, впровадження журналу здійснюється суб'єктами підприємницької діяльності на добровільних засадах. Журнал реєстрації перевірок ведеться суб'єктами підприємницької діяльності всіх форм власності з метою недопущення несанкціонованих перевірок та знаходиться за місцем здійснення підприємницької діяльності. У разі наявності у суб'єктів підприємництва територіальне відокремлених філій, представництв та інших підрозділів у кожному з них ведеться окремий Журнал реєстрації перевірок. Вій не підлягає вилученню, крім випадків, передбачених законодавством. Журнал прошивається суб'єктом підприємницької діяльності та завіряється печаткою і підписом директора або власника (для юридичних осіб) або тільки підписом (для фізичних осіб) суб'єкта підприємницької діяльності.

Представник контролюючого органу перед початком перевірки повинен обов'язково зробити запис у журналі, заповнюючи всі передбачені графи, та поставити свій підпис. Водночас суб'єкт підприємницької діяльності має право перевірити наявність відповідних повноважень особи, що здійснює перевірку, до початку перевірки, у тому числі зателефонувавши до відповідного контролюючого органу.

Крім загальних правил проведення перевірок, деякі контролюючі органи встановлюють свої, відомчі, додаткові правила їх проведення. Так, Державною податковою адміністрацією України з метою покращання організації оперативних перевірок суб'єктів підприємницької діяльності розпорядженням № 89-р від 20.05.1997 р. затверджена форма посвідчення на перевірку. Посвідчення повинно оформлятися на кожного працівника, який бере участь в оперативних перевірках суб'єктів підприємницької діяльності. Кожне виписане посвідчення на перевірку повинне бути зареєстроване в журналі обліку видачі посвідчень. Посвідчення друкується на бланку податкового органу. Працівники без належно оформленого посвідчення не мають права брати участь у перевірках. У посвід-

ченні вказується найменування об'єктів перевірки, дата його дії. Посвідчення підписується керівником (заступником) податкового органу та завіряється печаткою.

З метою уникнення непорозумінь із платниками податків, податковим органам рекомендовано у випадках, коли перевірка проводиться за межами свого району, у посвідченнях вказувати найменування району, де буде здійснюватися перевірка (лист ГДПІ від 28.03.96 р., № 16-111/10-2153). Для узгодження вимог, що ставляться до заповнення форми Журналу реєстрації перевірок, та вимог до форми посвідчення, бажано в посвідченні вказувати мету проведення перевірки (у деяких випадках вид перевірки), а також дату початку проведення перевірки.

З 2014 р. Податковим кодексом запроваджується механізм проведення електронних перевірок платників податків. Згідно з абзацом 6 пп. 75.1.2 п. 75.1 ст. 75 ПКУ, електронна перевірка належить до категорії документальних позапланових невиїзних перевірок. Електронну перевірку ініціює сам платник податків, подаючи відповідну заяву в відповідний територіальний орган Міністерства доходів (надалі – орган доходів і зборів), в якому він перебуває на податковому обліку. Заява має бути подана за десять календарних днів до очікуваної дати початку проведення електронної перевірки.

Право подати заяву про проведення електронної перевірки мають тільки платники податків з незначним ступенем ризику. Згідно з нормами п. 77.2 ст. 77 ПКУ платники податків з незначним ступенем ризику включаються до плану-графіка не частіше, ніж раз на три календарних роки.

Перелік ризиків та їх розподіл за ступенями, згідно з п. 77.2 ст. 77 ПКУ встановлює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику. Критерії розподілу ступенів ризику містяться у Методичних рекомендаціях щодо складання плану-графіка проведення документальних планових перевірок суб'єктів господарювання, затверджених в наказі ДПС України від 27.06.2012 р., № 553 [4].

Згідно з наказом № 143 Міністерства доходів, електронні перевірки платників податків, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, проводяться з 01.01.2014 р.; суб'єктів господарювання мікро-, малого та середнього бізнесу – з 01.01.2015 р., а всіх інших платників податків – з 01.01.2016 р. Цим ж документом регулюється порядок подання платником податків заяви про проведення документальної невиїзної позапланової електронної перевірки та прийняття рішення органом доходів і зборів про проведення такої перевірки [5].

Згідно з Законом України "Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні" від 22.03.2012 р., № 4618-VI суб'єктами мікро-підприємництва є:

- фізичні особи, зареєстровані в установленому законом порядку як фізичні особи – підприємці, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) не перевищує 10 осіб та річний дохід від будь-якої діяльності не перевищує суму, еквівалентну 2 млн євро, визначену за середньорічним курсом Національного банку України;

- юридичні особи – суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми та форми власності, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) не перевищує 10 осіб та річний дохід від будь-якої діяльності не перевищує суму, еквівалентну 2 млн євро, визначену за середньорічним курсом Національного банку України [6].

Суб'єктами малого підприємництва є:

- фізичні особи, зареєстровані в установленому законом порядку як фізичні особи – підприємці, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) не перевищує 50 осіб та річний дохід від будь-якої діяльності не перевищує суму, еквівалентну 10 млн євро, визначену за середньорічним курсом Національного банку України;
- юридичні особи – суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми та форми власності, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) не перевищує 50 осіб та річний дохід від будь-якої діяльності не перевищує суму, еквівалентну 10 млн євро, визначену за середньорічним курсом Національного банку України [6].

Суб'єктами великого підприємництва є юридичні особи – суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми та форми власності, у яких середня кількість працівників за звітний період (календарний рік) перевищує 250 осіб та річний дохід від будь-якої діяльності перевищує суму, еквівалентну 50 млн євро, визначену за середньорічним курсом Національного банку України [6].

Платник податку у заяві, крім загальних облікових даних, в обов'язковому порядку зазначає інформацію про:

- 1) податкові періоди господарської діяльності, що підлягають електронній перевірці;
- 2) систему оподаткування, що застосовується платником податку;
- 3) перелік податків, які будуть перевірені під час проведення електронної перевірки (єдиний податок, податок на прибуток підприємств, податок на додану вартість, податок на доходи фізичних осіб, інші податки в разі наявності технічної можливості їх перевірки органом доходів і зборів;
- 4) ведення в електронному вигляді бухгалтерського обліку;
- 5) ведення в електронному вигляді первинних документів, що підтверджують правомірність ведення бухгалтерського обліку;
- 6) надання платником податків разом із Заявою в електронній формі документів, пов'язаних із розрахунком і сплатою податків і зборів (якщо такі документи створюються платником податків в електронній формі та зберігаються на машинних носіях інформації);
- 7) спосіб надання документів для електронної перевірки (за допомогою каналу, яким передається електронна звітність або електронного носія інформації).

Заява та необхідні для проведення електронної перевірки документи можуть бути подані платником податків в орган доходів і зборів одним із зазначених способів: листом з повідомленням про вручення та з описом вкладення; безпосередньо в територіальний орган доходів і зборів; в електронному вигляді (підписана електронним підписом керівника платника податку).

Документ вважається поданим лише після отримання підписаного підтвердження від територіального органу доходів і зборів. Електронна перевірка

може бути проведена за вказані платником податків податкові періоди, за які не проводилися документальні планові або позапланові перевірки, а також за умови надання територіальному органу доходів і зборів відповідних декларацій (розрахунків). Для проведення електронної перевірки платник податків забезпечує подання в електронній формі документів, пов'язаних з нарахуванням і сплатою відповідного податку (збирання), а територіальний орган доходів і зборів може вимагати надання паперових копій документів, необхідних для проведення електронної перевірки.

Рішення про проведення або не проведення електронної перевірки має бути прийняте територіальним органом доходів і зборів протягом 10 календарних днів з моменту одержання заяви та всіх необхідних документів. Серед підстав для відмови у проведенні електронної перевірки можуть бути такі:

- заяву подано з порушенням установленної форми, в заяві не заповнено або заповнено неправильно необхідні дані, заява не підписана повноважною особою, або підпис такої особи не завірений печаткою платника податку;
- платник податків відноситься до категорії середнього або високого ступеня ризику;
- період, що підлягає перевірці вже був охоплений документальною плановою або позаплановою перевіркою (з тих питань, які хоче перевірити платник податків);
- інші аргументовані підстави, які технічно не дають можливості провести електронну перевірку.

Рішення про проведення чи не проведення електронної перевірки надсилається платнику податків не пізніше наступного робочого дня з дати його прийняття. А рішення про не проведення електронної перевірки не обмежує можливість повторного звернення платника податків із новою заявою.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Звичайно, прийняття Податкового кодексу в Україні – це важливий крок у побудові цивілізованих відносин між органами ДПС та платниками податків, проте, лише час та практика покажуть, чи життєздатні норми цього документу, які стосуються визначення податкових перевірок.

Варто зазначити, що у схемі наведений лише перелік основних блоків процедур, що виконуються під час контрольно-перевірочної роботи. Вони, з одного боку, не можуть бути вичерпними, оскільки не повинні проводитись у повному обсязі, з іншого – конкретний їх склад залежить від платника податків, що перевіряється, ходу процесу перевірки, її результатів та процесу реалізації результатів перевірки.

Платники податків, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, з 01.01.2014 р. мають можливість для проведення електронної перевірки. Для цього платник повинен подати заяву до територіального органу Міндоходів, в якому він перебуває на обліку. Заява подається за 10 календарних днів до початку проведення перевірки.

Переваги електронної перевірки:

- дистанційне обслуговування платників податків;
- мінімізація впливу людського фактора;
- підвищення якості проведення перевірки;

- зменшення терміну проведення перевірки;
- впевненість у правильності та повноті оподаткування здійснених фінансово-господарських операцій;
- зниження адміністративного навантаження на платника.

Зараз електронна перевірка позиціонується як сервіс. Загалом вона заміняє виїзну документальну, а також невиїзну документальну перевірку. Це, своєю чергою, означає, що перевіряючі знаходяться ще на самому початку обраного шляху. Тому, за таких обставин потрібно враховувати досвід інших держав у проведенні комплексної електронної перевірки на великих підприємствах. Тому французи, наприклад, в електронному вигляді перевіряють деякі аспекти бухгалтерського обліку. Це скорочує час, дає змогу уникнути діалогу між фінансистом і ревизором про цифри, тому що машина вже перевірила й видала результати, які в підсумку відображаються в декларації, що подається до податкової служби. Для нас на сьогодні основним завданням є спрощення відносин із платником податків, позиціонування податкової служби не тільки як контролюючого органу, але й як органу, що надає послуги, які дають змогу провести самоконтроль.

Література

1. Податковий кодекс України: Закон України: від 2 грудня 2010 р., № 2755-VI. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?reg=2755-17>.
2. Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами: Закон України: від 21 грудня 2000 р., № 2181-III // Відомості Верховної Ради. – 2001. – № 10. – Ст. 44.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України: Закон України: від 2 грудня 2010 р., № 2756-VI. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?reg=2756-17>.
4. Наказ ДПАУ від 23.08.2011 р., № 495 "Про затвердження Методичних рекомендацій щодо складання плану-графіка проведення документальних планових перевірок суб'єктів господарювання".
5. Наказ Міністерства доходів та зборів України від 03.06.2013 р., № 143 "Про затвердження Порядку подання платником податків заяви про проведення документальної невиїзної позапланової електронної перевірки та прийняття рішення територіальним органом Міністерства доходів і зборів України про проведення такої перевірки".
6. Законом України "Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні" від 22.03.2012 р., № 4618-VI.

Васькович И.М., Баран М.М., Лех Г.А. Организационные моменты документальных налоговых проверок

В условиях проблематичности формирования достаточной налоговой составляющей доходов бюджета и необходимости сокращения уровня теневой экономики особого внимания заслуживает осуществление контролирующими органами мероприятий по повышению эффективности налогового контроля за осуществляемыми налогоплательщиками всего массива хозяйственных операций.

Данные вопросы являются достаточно сложными, а потому являются предметом дискуссий и всестороннего анализа ученых и практиков. Такая дискуссия ведется относительно теоретических основ построения эффективной налоговой системы, а также непосредственно практических мероприятий, связанных с организацией и проведением документальных налоговых проверок, эффективное внедрение которых позволит повысить результативность администрирования налогов в Украине.

Ключевые слова: проверка, налоговые проверки, электронная проверка, налоговый аудитор, контролирующий орган, контрольно-проверочная работа.

Vaskovuch I.M., Baran M.M., Lech G.A. Some Organizational Moments at Documentary Tax Checks

In the conditions of the problematic nature of formation of a sufficient tax component of the budget revenues and the need to reduce the level of black economy deserves special attention in the implementation of regulatory authorities' measures to improve the effectiveness of tax control carried out by the taxpayers' whole array of economic operations. These issues are quite complex, and therefore are a subject of discussions and comprehensive analysis of scientists and practitioners. Such a discussion is held regarding the theoretical foundations of effective tax system, but also direct practical actions connected with the organization and conducting of documentary tax checks, effective implementation of which will allow to increase the effectiveness of tax administration in Ukraine.

Keywords: inspection, tax inspection, e-check, tax auditor, the Supervisory Authority, control and test work.

УДК 339.9

*Здобувач І.Л. Давидюк¹ – НТУ України
"Київський політехнічний інститут"*

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ ПОЛІГРАФІЧНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Розглянуто сутність та особливості здійснення управління конкурентоспроможністю поліграфічних підприємств. Обґрунтовано доцільність застосування планування конкурентоспроможності, що забезпечить стійкість позицій та конкурентних переваг поліграфічних підприємств на ринку. Доведено, що у поліграфічних підприємств конкурентоспроможність залежить від багатьох факторів, таких як прийнятні ціни, висока якість, ефективний менеджмент, продумана реклама і якість обслуговування й сервісу підприємства. З метою підвищення конкурентоспроможності поліграфічного підприємства потрібно здійснювати ефективну інноваційну діяльність на основі стратегії маркетингу, організаційно-технологічної підготовки виробництва, високоякісної продукції.

Ключові слова: конкуренція, конкурентоспроможність підприємства, управління конкурентоспроможністю, поліграфічні підприємства.

Постановка проблеми. На сьогодні ринок поліграфічних послуг є одним з найбільш розвинених секторів вітчизняної та світової економік. Щороку збільшується кількість фірм, які пропонують нові види продукції та послуг, розвиваються нові технології, вдосконалюється технічне оснащення промисловості [7, с. 43]. Паралельно з розвитком виробництва необхідно також відзначити високий рівень конкуренції в галузі, який веде до перенасичення ринку товаром та падіння загального рівня рентабельності. Змінюються і переваги споживачів: зростають вимоги до якості продукції та обслуговування. У зв'язку з цим, для поліграфічних підприємств актуальним є постійне дослідження динаміки змін зовнішнього та внутрішнього їхнього середовища, оперативне реагування на нові тенденції розвитку галузі, підвищення своєї конкурентоспроможності, отримання нових переваг на ринку з метою кращого за своїх конкурентів задоволення потреб споживачів і, як результат, покращення діяльності підприємства загалом.

Формування в Україні конкурентних відносин поліграфічних підприємств висуває до сучасних суб'єктів ринку вимогу належно реагувати на дію

об'єктивного ринкового явища – конкуренції, і забезпечувати конкурентоспроможність таких підприємств. Певні негативні тенденції, які спостерігаються у поліграфічній галузі щодо ведення послідовної, конкурентної боротьби за сегмент ринку збуту можна подолати за допомогою застосування певного виду планування конкурентоспроможності відповідно до вихідної бази, варіантності, ієрархічності та адаптованості цих підприємств. Саме тому створення стійких конкурентних позицій поліграфічних підприємств повинне передбачати не лише підвищення рівня ефективності виробництва, а й вдосконалення процесу планування конкурентоспроможності у ринковому середовищі.

Аналіз останніх досліджень, у яких започатковано вирішення проблеми. Вагомий науковий внесок у розвиток теоретико-методологічних засад конкурентоспроможності підприємств зробили такі зарубіжні та вітчизняні науковці, як І. Шумпетер, І. Ансофф, К. Макконел, Р. Фатхутдінов, Н. Тарнавська, В. Кондрашова, С. Хамініч, Л. Швайка, Є. Мерзлікіна, В. Іванюта, Р. Камишніков, Н. Ботвіна, А. Шепіцен, Т. Гончарук, С. Судомир, Т. Гуренко, М. Малік, В. Павлова, М. Гельвановський та інші.

Питання щодо факторів впливу на конкурентоспроможність поліграфічних підприємств досліджено у працях таких науковців: Л.А. Швайки, Л.С. Довгань, Е.В. Нікольської, В.А. Богомолової, В.К. Кондрашової та інших. Саме праці вітчизняних та зарубіжних вчених є теоретичною та методологічною основою даного дослідження. Проблема у розробленні нових теоретичних і практичних підходів до вирішення проблеми покращення ефективності функціонування і розвитку видавничо-поліграфічного комплексу з метою підвищення конкурентоспроможності виникла давно і потребує вивчення та узагальнення світового і вітчизняного досвіду.

Мета роботи – обґрунтувати теоретичні положення та розробити практичні рекомендації щодо управління конкурентоспроможністю поліграфічних підприємств.

Виклад основного матеріалу. При підвищенні конкурентоспроможності варто враховувати абсолютно всі фактори, що впливають на її ріст. Це можуть бути такі фактори, як: сервіс, наявність на ринку конкурентів з аналогічним товаром, час виходу товару на ринок, правильно й розумно складена реклама. Конкурентоспроможність підприємства визначають такі показники:

- економічний потенціал (активи, основний капітал, обсяг продажів і т. ін.);
- виробничий і збутовий потенціал (виробничі потужності, наявність сировинної бази, центрів технічного обслуговування, рівень автоматизації та технології виробництва і т. ін.);
- науково-дослідний потенціал (організація наукових досліджень, щорічні витрати на НДДКР (науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи) в абсолютному виразі і до загального обсягу продажу, число зайнятих у НДДКР і у відсотках до числа зайнятих на фірмі, напрям наукових досліджень фірми, область патентування, оцінка можливості посідання організацією монопольного становища у якій-небудь галузі техніки і т. ін.);
- репутація організації та дотримання договірних зобов'язань;
- фінансове становище (платоспроможність, кредитоспроможність, структура капіталу і т. ін.);

¹ Наук. керівник: доц. О.А. Сухорукова, канд. екон. наук